

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Religiones in A[n]tiqua lege

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

Bernardus memorandis his verbis declarat: ordo, inquit, Religiosus fuit primus in Ecclesia, imo ab eo cepit Ecclesia, quo nullus in terra similior Angelicis ordinibus; nullus vicinior ei, quæ in cælis est Ierusalem mater nostra; siue ob decorem castitatis, siue propter charitatis ardorem; cuius Apostoli Institutores, cuius hi, quos Paulus tam sepe in *Santos* appellat, inchoatores existiterunt, nam inter illos nihil, quod suum esset, quispiam retinebat: sed *deidebatur* (vt scriptum est) *singulis prout cuique opus erat*: idque tanta concordia morum, & animorum coherentia, vt *in multitudinis credentium esset cor vnum & anima vna*. Nam, cum spiritus sanctus venit super Apostolos, ac discipulos, vt quæ Christus D. N. prædicauerat ac docuerat, in eis confirmaret, & stabiliret: statim cepit hunc viuendi modum dilatare & confirmare, inspirans plurimis viris ac feminis, vt non contenti obseruantia Præceptorum, consilia quoque amplectererentur Castitatis, Paupertatis, & Obedientia; votis editis ad eum vitæ modum sese obligantes: vt sic essent in omnibus perfectiores. Vide Cassianus ait, vitam Religiosorum in cœnobijs communiter viuentium sub Obedientia vnius Abbatis incepisse ab ipsis Apostolis: ad quorum pedes ponebant Fideles præcia agrorum ac domorum, quas vendebant, in signum Paupertatis, & Sublictionis ad Apostolos, voto se ad id faciendum obligantes. Cuius indicium est tremenda illa punitio, quæ S. Petrus puniuit Ananiam & Saphiram eius vxorem, eò quòd *in fraudassent de pretio agri, & partem spiritum sancto, transgredientes votum, quod ediderant, voluntaria paupertatis*: quemadmodum communiter S. Patres interpretantur. Denique ad eò excreuit, & inualuit Religiosus Status in primitiua illa Ecclesia, vt S. Dionysius S. Pauli discipulus ita de eo loquatur: quasi de re valde nota & confirmata; eiusque Professores vocabantur *Cultores*: eò quòd cultui & honori Dei omnino se manciparent, & animarum suarum profectui, & in omni virtutum genere perfectioni ex Instituto studerent. Appellabantur quoque *Monachi*, eò quòd ad solitudinem se recipere, vt seorsim ab alijs cum Deo agerent. Et in signum, quòd à vita communi, & apud fideles ordinaria se segregarent, inducunt peculiarem habitum à reliquis distinctum: vt hoc ipsum eos ad maiorem perfectionem prouocaret.

§. II.

Religiones in Antiqua lege.

SEd adhuc maior est Religiosi Status antiquitas. Nam diuina Sapiencia multò ante quàm humanam carnem indueret, & cum antiquæ Ecclesiæ domum ædificauit in populo Hebræo, fundauit intra eam domum a-liam Religiosam: licet non ad eò perfectam, atque in lege noua. Hæc fuit Religio Nazæorum, qui (vt ait S. Thomas) tunc aspirabant ad supremam

Apologia ad Gualdum columnæ 9. i Rom. 15. 25. i Cor. 10. 1. k d. 2. 14. 1 c. 1. 12. Vide Bellar. lib. 2. de Monach. c. 5. 10 m. 2. Vita religiosa cepit ab Apostolis. Lib. 2. c. 1. 18. c. 15.

m. Act. 5. 2. S. Aug. Ser. 27. de verb. Apost. S. Chry. Homil. 12. in Acta. Vide Bellar. sup. c. 20. Lib. de Eccl. Hierar. c. 6.

3. 7. q. 186. a. 6. in Argum. sed contra. Religiosus status viuit in antiqua lege.

a Num. 6.

Perfecta
sanctitas in
mortifica-
tione sui
ipsius con-
sistit.

b Mat. 8.2

c Thro. 4.7.
Oratio. in
Laudem S.
Basilij.

Ebur figu-
ra est casti-
tatis chari-
tate, exor-
nata.

d Mat. 23.

e1. Reg. 10.3
Epist. 4. ad
Rustic. 5.
3. ad Paul.
Lib. 1. de Of-
fic. Eccl. 6.3
1. Reg. 2.
5. 15.

perfectionem obligantes se voto ad ea, quæ diuini essent obsequij: quantum votum illud non perpetuum esset, sed ad certum aliquod tempus a quo tempore abstinebant a vino, & omni, quod inebriare posset, nec comedebant quidquam vineæ esse posset, ab una passa usque ad actum: nec nouacula transibat per caput eorum, sed permittere debebat crescere *Casariem capitis sui; nec contingere aliquem mortuum, etiam Patrem aut matrem: ut sic intelligeretur, perfectam sanctitatem consistere in plena sui ipsorum mortificatione; speciatim autem in tribus. Primum, ut abstineant à rebus delectabilibus, & occasionibus in eandem cadendi, quantumuis paruis ac leuibus. Secundum, ut huius vitæ onera patienter ferant; neque delectationis aut indulgendi sibi causa, illa à se excutiant. Tertium; ut omnem amorem pariter, fratrum, & cognatorum omnino uant ac deponant, b dimittentes mortuos sepelire mortuos suos; ut perfectos consequenda studeant, quam profitentur. Et hac via multi ad totam perfectionem sanctitatem, ut Ieremias de eis dixerit, candidiores Nazareis, et emundiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, Saphyro pulchriores. Quæ omnes qualitates eminentius competunt nostris Religiosis quos propterea S. Gregorius Nazianzenus Nazareos appellat: de quibus merito dicere licet, quod similibicundiores ebore antiquo, quod est os Elephantis, in initio quidem candidum; sed propter antiquitatem efficitur rubicundum & multo pulchrius: quod ut supra diximus figura est Castitatis, charitate exornata, & in aliis virtutibus eam comitantibus condecorata. Quid igitur est, quod dicimus Euangelicos Nazareos esse rubicundiores ebore antiquo: nisi quod Religiosi nostri plurimum excedant antiquos in Castitatis puritate: in puritate spiritus, in feruore charitatis, & in omnium virtutum excellentia: quod tanquam exemplar & Magistrum habeant Dominum illum, de quo dixerunt Prophetæ (ut refert S. Mattheus) d quoniam Nazareus vocabitur, sanctus scilicet & consecratus Domino nouorum Nazareorum exemplar, cuius nonnullum vestigium fuerunt antiqui; quos noui ita præcellunt, sicut veritas figuram, & corpus verum suam umbram excedit.*

Erat etiam in antiqua lege modus alius Religionis eorum, quos scriptura filios Prophetarum appellat, qui custodiebant Castitatem; & à communiorum hominum conuersione abstinebant; leq; in diuinis laudibus occupabant. De tempore Samuelis dicitur, quod egrex Prophetarum de cænitibus de excelso, quos precedebat Psalterium & tympanum, & tibia, & cythara, ipsi autem illi erant Collis Dei: eod quod deditur esset ad laudandum & glorificandum Deum à sanctis illis viris, huic tantum rei intentis. Postea floruerunt valde tempore Elize, ac discipuli eius Elilai, quos S. Hieronymus & S. Iudeus Eremiticæ ac Religiosæ vitæ principes appellant: eo quod Virginitatem

coluennæ

oluerint, & in paupertate vixerint seorsum in solitudine, quos f. filii Prophe-
tarum habitantes in Iericho, tanquam Magistros suos habuerunt, obedientes
es, eorumque consilia amplectentes. Ad quorum imitationem continuata
fuit haec vita ratio in secta Edessenorum: de quibus Iosephus refert, quod
renunciarent nuptijs, ac diuitijs; haberentque omnia inter se communia; &
alias coetuetudines aded legibus nostrorum Religiosorum similes, vt aliqui
Doctores affirmant Edessenos illos fuisse hebraeos, ad Christianismum co-
uersos: de quibus idem refert Philo Iudaeus, laudans (vt refert Eusebius Cae-
sariensis) celsitudinem Religionis quam S. Marcus Alexandria plantauerat
inter hebraeos, amplectentes fidem Euangelicam.

QVICQVID tamen de hoc sit, semper Deus operam dedit, vt in antiqua
lege duplex ille Religionis modus praedictus conseruaretur: iuxta illud,
quod ipse dixit per Amos Prophetam: *g ego sum qui ascendere vos feci de terra
Egypti: Et suscitavi de filiis vestris in Prophetas, & de iuuenibus vestris Nazareos:*
quos in paruo licet numero ex multitudine plebis elegit, vt maiori spiritu,
ipsius seruitio se manciparent. Quam ob rem in sancto Ioanne Baptista,
qui finis fuit antiquae legis, & praecursor nouae, vterque hic gradus Religio-
nis fuit simul: nam h. ab ipso utero matris suae fuit Nazareus, spiritu sancto reple-
tus, & Propheta & filius Prophetarum; & secessit in loca deserta, vixitque in
perpetua Virginitate & paupertate, aperiens hoc modo fundamenta Eremiti-
cae ac Religiosae vitae in Euangelica lege ideoque S. Gregorius Nazianze-
nus, & S. Hieronymus ducem illum faciunt vitae Religiosae. Quamuis Chri-
stus D. N. eam constituerit in ea perfectione, quam habet, tanquam supre-
mus omnium Magister, cuius causa Religiosi nostri, quodammodo prome-
rentur in sine nomen Prophetarum: eo quod (vt ait S. Bernardus) castitate,
paupertate, suaque a deo exacta Obedientia prophetizant, post hanc tempo-
ralem & visibilem vitam, aliam superesse aeternam & inuisibilem: ad quam
suspirant contententes quae cunque sunt in hac vita.

CAPITULUM II.

PRAECELSVS RELIGIONIS FINIS EST VT RELI-

grosi non sibi, sed soli Deo vivant.

EXDICTIS proximo capite deducere licet celsissimum finem, quem di-
uina sapientia respexit, dum Religionis a domini edificauit sibi. Nam
est h. vniuersa propter semetipsum operatus sit Dominus, & propter gloriam
suam, sed praecipue tamen domum hanc sibi edificauit multis de causis, vt
scilicet esset locus dedicatus ad quaerendam gloriam Dei, in quo ipse lauda-
retur, & glorificaretur a suis electis: quorum opera ita in mundo praluce-
rent, vt omnes, a videntes, excitarentur ad caelestem ipsius Patrem glorifica-
dam: de, vt inestimabili gloria sua ad uitae & redemptionis efficacita-

Lib. 10. An
tiquitat.
Lib. 2. de
Bello 7.
Causis de
Cof. Euag.
4. 5. Bellar.
supra 6. 5.
S. Hiero E-
pist. ad Eu-
sto. de ser-
uanda vir-
gin.
Li. 2. histo-
ca. 3. 15.
g Amos. 10.
h Luca 1. 15.
Oratio in S.
Basil. epist.
ad Eusto.
Chrys. ho-
mil. in Ma-
Castro col. 2.
cap. 6.
Serm in id.
Psal. 23.
Hac est ge-
neratio
quaerentium
Dominum.

a Pro. 9. 1.
b cap. 16. 4.
Religionis
domum
diuina sa-
pientia
multis de
causis sibi
aedificauit.

